Pikun i patuljak

Bio jednom jedan patuljak po imenu Bo. Imao je šest godina i, kao i svi patuljci, živio je u šumi. Bo je jako volio školu, bio je veseo i imao smisla za humor. Ipak, postojala je jedna stvar koju nikako nije mogao naučiti, a to je koristiti pikun.

Svaki dan je pokušavao. Trudio se iz sve snage, ali mu nikako nije uspijevalo. Jednoga dana toliko se naljutio da je odlučio razbiti pikun. No čim je udario njime o tlo, pikun je počeo kopati zemlju. Tako je Bo sasvim slučajno naučio kopati.

Čim je naučio kopati, otišao je do jedne male livade i ondje počeo kopati. Imao je što i iskopati, jer je livada ispod trave i zemlje bila prekrivena zlatom i blagom. Cijeli dan je kopao, sve dok nije iskopao i posljednji komad zlata.

Na samom dnu rupe ugledao je nešto što je sjajilo poput dijamanta. Bio je znatiželjan pa je ušao u rupu da provjeri što je to. Osvrnuo se oko sebe da vidi gleda li ga netko, ali na livadi nije bilo žive duše, pa je odmah uskočio unutra.

Počeo je kopati i pogodio. Bio je to pravi dijamant. Bo je na sav glas viknuo: „Tooooooooooo!“

Ali pošto je bio u rupi, jeka je ponovila njegov glas: „Tooooooo... toooooo... toooo...“ Bou se to svidjelo pa je nastavio govoriti i vikati.

Bo se toliko zanio jekom da nije skužio kako se jedan dječak vrti i mota oko rupe. Na svu sreću, dječak nije čuo jeku pa je tajna patuljaka ostala sigurna, ali na nesreću dječak je počeo zatrpavati rupu.

Čim je bacio prvi sloj zemlje, odnosno blata, patuljak je sve razumio što se događalo i odmah je znao da mu nema spasa, pa je počeo vikati: „Upomoć! Upomoć!“ Ali jeke više nije bilo. Bo je počeo kopati još dublje pa je odjednom pao u jazbinu krtica. Krtice su ga lijepo primile zato što krtice i patuljci imaju istu veličinu i jako puno prijateljstva.

Bo im je sve ispričao što se dogodilo. Krtice su mu obećale da će ga čuvati, hraniti i paziti dok netko ne smisli plan kako da Boa vrate kući.

I tako su prolazili dani i nitko i dalje nije imao ideju.

Šesnaesti dan Bo je dobio ideju da on, s pikunom i uz pomoć krtica, pokuša iskopati put prema površini. Imali su puno posla i zaključili da će, ako krenu danas, dvadeseti dan rupa

biti gotova. Bo i krtice kopali su sve do dvadesetog dana i tada završili s kopanjem. Prije nego što su se rastali, dogovorili su se da Bo ostane još par dana, čisto da se odmori od kopanja.

Dvadesetpeti dan patuljak Bo je pozdravio krtice, zahvalio im se i onda predložio jednu ideju. Ta ideja bila je da se svaki dan točno u šest sati poslijepodne krtice i Bo nađu na toj livadi.

Idući dan Bo je sve to ispričao učiteljima u školi. Svi učitelji mu isprva nisu povjerovali, ali ih je Bo uspio uvjeriti.

Mora se spomenuti i to da su i krtice i Bo održali obećanje. Svaki, ali baš svaki dan, našli su se uvijek na istoj livadi i to uvijek točno u šest poslijepodne.

Svima je bilo drago kada su se vidjeli, a patuljak Bo ponovno se zahvalio krticama što su ga čuvale, jer je on bio samo maleni patuljak sa šest godina.

GIOIA DEMETLIKA, 3. r.
OŠ “Vitomir Širola - Pajo” Nedešćina
Mentorica: Ksenija Knapić